

2.4.3.1. „Изворът на Белоногата“ – евентуален текстови денотат на „Калиопа“ и на „Милица“

До голяма степен ще схематизираме и обедним богатите внушения на Петко-Славейковата поема. Тъй като липсват преки данни и свидетелства за изпитано влияние, условно приемаме, че тя може да бъде привлечена като един възможен текстови денотат, който Яворов небуквално възпроизвежда, пре-играва и знаково маркира в „Калиопа“ (1899) и „Милица“ (1900). Определянето на „Изворът на Белоногата“ като вероятен денотат се подкрепя от няколко съществени основания: 1) доминантното изображение на *градинското* и тотално *отградено* от цивилизацията, от битийната диахрония, пространство; 2) прекомерното насищане на текста с образа *цвете/цветя*. Една спонтанна аналогия на главната героиня с царствено и властно цвете изглежда съвсем мотивирана. По подобие на своите цветя, Гергана здраво е впила корени в *малата градинка*. Нейният образ парадоксално съчетава в себе си волността и статиката: движенията на Гергана са ограничени сред дома (респ. градинката или родния край). Всъщност, прекрасният свят, който огласява героинята, е създаден от поета като реторично градирана декорация. Сред него се откроява и извисява тя – изключителната, идеалната *жена-цвете*, – несъмнена еманация на патриархалната етика. Според вложените в текста идеологически императиви Гергана би трябвало релефно да се открие в качеството си на единствен център в своя обетован свят; 3) особена релационна стойност на *мъжките* персонажи у П. Р. Славейков. Везирът и Никола са незакрепени към Герганината *свидна градинка* – те спорадично се приближават/оттласкват от нейното *от-градено* пространство. Те именно внасят динамика в поемата, превръщайки се в проявители на идеалната героиня, или – раздвижват и концептуализират константния идеал на Петко Славейков за патриархална българка.